

Зимонька, зима

Її називають чарівницею

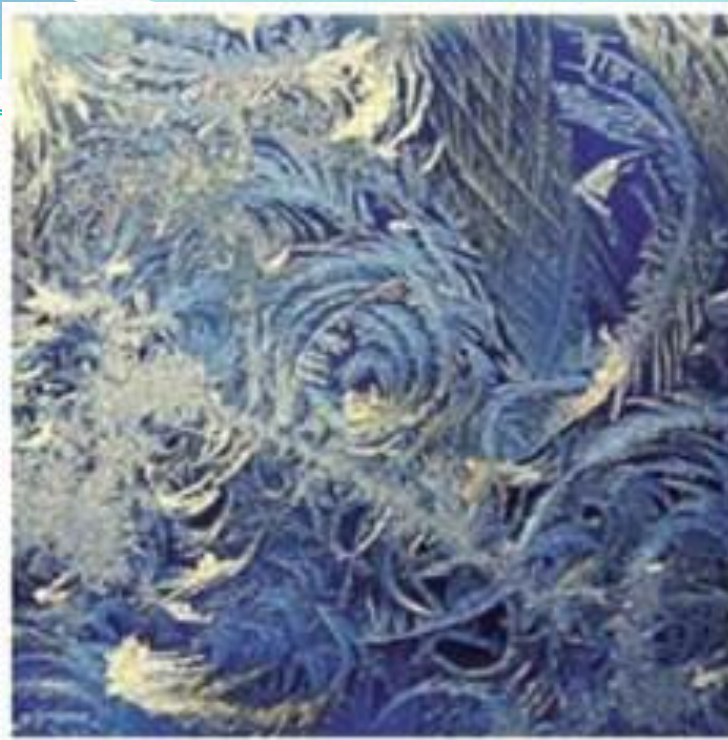

Бо вона здатна на такі дива

Глянь, на
вікнах
візерунки,
Від Мороза
подарунки:

Квіти срібні,
льодяні,
Гарні-гарні,
як у сні

**Росте вниз головою, Не в літню пору, а
зимою. І тільки сонечко зігріє - Вона
заплаче й швидко гине**

Її краса дає наснагу поетам

Дорога біла стелиться,
І краю їй нема.
Сніжок мете. Метелиця.
Прийшла до нас зима.

Льодком тоненьким
скована,
Спинилася ріка.
Повита тихим сном вона,
Весняних днів чека.

Немає пташок, щоб красу
прославляти, Метеликів,
бджілок нема. А холод й
людей заганяє до хати. Ну
тут поробиш? Зима!

А всюди так чисто, красиво,
казково,
Все іній пухнастий вкрива...
Так тихо і гарно, ну просто —
чудово!
Замріяна казка жива!

Її називають веселою

Бо зима прийшла і свят привела

Бо є розвага для дітвори

**Будуть зранку малюки
В сніжки гратись залюбки.
Зліплять бабу снігову –
Величезну, мов живу**

От так радість дітворі
На санчатах мчать з гори!
Сніжки, лижі, ковзани –
Це даруночки зими

Її називають лютою

Під ногами сніг рипить,
Звір від холоду тремтить.
Сонце світить, та не гріє.
І його частіш немає —
Хмара сонце закриває.

Важко і тваринам взимку

**Зима холодною буває, Та
й що казати, кожен знає!
І в пору цю, як дні
холодні, Усі пташки такі
голодні... Щоб зиму
сніжну пережити,
Пташок потрібно
підкормити! Щоб їх
минули дні печальні,
Зробили ми пташкам
їдальні.**

Захоплює зима своїми загадками

Мухи білі прилітають,
На головоньки сідають,
Замітають всі доріжки
І дарують діткам сніжки.
Хто ж дарує жартома
Білі мухи? Це ... Гуси пір'я
розгубили - Все подвір"я стало
біле. А коли набив подушку -
Потекла вода з-під вушка! Що
це?
(Зима)

Узори вишиває Без голки і без нитки.
Улітку спочиває, А взимку - дуже рідко.
(мороз)

Гуси пір'я розгубили - Все подвір"я стало
біле. А коли набив подушку - Потекла
вода з-під вушка! Що це? (сніг)

Казками

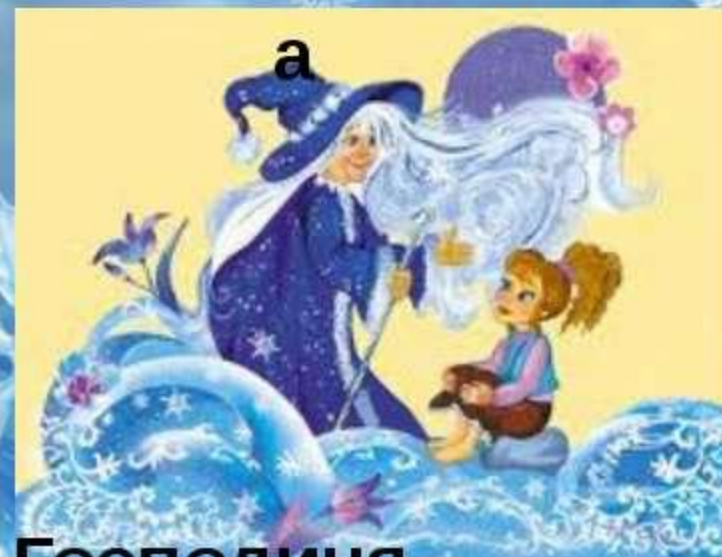

12
місяців

Снігуроньк

Білосніжк

Снігова
королева

Морозко

Господиня
Хурдочка

Кінець

